

Per l'autor d'*El codi Da Vinci*

DAN BROWN ORIGEN

Columna

DAN BROWN

ORIGEN

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *ORIGIN*
PRIMERA EDICIÓ EN AQUEST SEGELL: OCTUBRE DEL 2017
PRIMERA EDICIÓ EN AQUESTA PRESENTACIÓ: NOVEMBRE DEL 2018
© DAN BROWN, 2017
© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG GIMÉNEZ, 2017
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2448-6
DIPÒSIT LEGAL: B. 2.2.585-2018
IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnaedicions.cat

Això és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs i esdeveniments que hi apareixen són producte de la imaginació de l'autor o estan novel·lats.

La pàgina 631 és una extensió d'aquesta pàgina de crèdits.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

El professor Robert Langdon es mirava el gos de dotze metres d'altura de la plaça. El pèl de l'animal era una catifa d'herba viva i flors fragants.

«Intento que m'agradis», va pensar. «De debò que ho intento».

En Langdon va contemplar la bèstia una mica més i, en acabat, va continuar per un pont elevat i va baixar un ampli terraplè de graons irregulars pensats per fer perdre el ritme i el pas habitual al visitant. «Missió acomplerta», va decidir en Langdon, que havia estat a punt d'ensopegar dues vegades.

Al peu dels graons, es va parar de cop per mirar un objecte immens que planava per sobre.

«Ara sí que ho he vist tot».

Davant d'ell tenia una vídua negra enorme, amb unes potes primes de ferro que sostenien un cos bulbós ben bé nou metres amunt. De la part interior de la panxa de l'aranya en penjava un sac d'ous de malla ple d'esferes de vidre.

—Es diu *Mama* —va dir algú.

En Langdon va abaixar el cap i va veure un home prim a sota de l'aranya. Portava un *sherwani* negre de brocat i tenia un bigoti enroscat a l'estil de Salvador Dalí gairebé còmic.

—Em dic Fernando —va continuar l'home— i he vingut a donar-li la benvinguda al museu. —Va buscar entre una sèrie d'acreditacions que tenia sobre la taula—. Si és tan amable de dir-me el seu nom.

—I tant, Robert Langdon.

L'home es va girar ràpidament.

—Quin greu que em sap! No l'havia reconegut!

«Amb prou feines em reconec jo mateix», va pensar en Langdon, caminant tot tibat amb el corbatí blanc, el frac negre i l'armilla blanca. «Semblo un cantant dels Whiffenpoofs». El frac clàssic d'en Langdon devia tenir trenta anys; l'havia conservat des de la seva època de l'Ivy Club a Princeton. Per sort, gràcies a la fidelitat a la seva dieta diària de llargs de piscina, encara li quedava força bé. Amb les presses per fer la maleta, en Langdon havia agafat el penjador equivocat de l'armari i s'havia deixat l'esmòquing que feia servir normalment.

—La invitació deia que blanc i negre —va dir en Langdon—. Espero que s'accepti el frac.

—El frac és un clàssic! Està espectacular! —L'home es va afanyar a penjar una identificació a la solapa de la jaqueta d'en Langdon.

—És un honor coneixe'l —va dir l'home del bigoti—. M'imagino que no és la primera vegada que ens visita.

En Langdon va mirar entre les potes de l'aranya l'edifici lluent de davant.

—Em fa vergonya dir-ho, però no hi he estat mai.

—No! —L'home va fingir estupefacció—. No li agrada l'art modern?

A en Langdon sempre l'havia atret el desafiament que representava l'art modern; bàsicament, l'exploració de la causa per la qual algunes obres concretes es consideraven obres mestres: les pintures degotants de Jackson Pollock; les llauanes de sopa Campbell d'Andy Warhol; els simples rectangles de color de Mark Rothko. Tot i això, en Langdon se sentia molt més còmode parlant del simbolisme religiós de Hieronymus Bosch o de la tècnica de pinzell de Francisco de Goya.

—Sóc més classicista —va contestar en Langdon—. Me'n surto millor amb Da Vinci que amb De Kooning.

—Però si Da Vinci i De Kooning són molt semblants!

En Langdon va somriure amb paciència.

—Això vol dir que he d'aprendre moltes coses sobre De Kooning.

—Doncs és al lloc adequat! —L'home va gesticular cap a l'enorme edifici—. En aquest museu hi trobarà una de les millors col·leccions d'art modern del món! Espero que li agradi!

—N'estic segur —va contestar en Langdon—. Però tant de bo sabés per què sóc aquí.

—Vostè i tothom! —L'home va riure alegrement, tot brandant el cap—. El seu amfitrió ha estat molt reservat pel que fa a la intenció de l'acte d'aquest vespre. Ni el personal del museu sap què passa. El misteri és part de la gràcia... els rumors s'escampen! A dins hi ha centenars de convidats, moltes cares famoses, i ningú no té ni idea de quin és el programa d'avui.

En Langdon va somriure. Pocs amfitrions al món haurien tingut l'arrogància d'enviar invitacions d'última hora que deien senzillament: «Dissabte a la nit. Vingui. Confii en mi». I encara menys serien capaços de convèncer centenars de personalitats perquè ho deixessin tot i agafessin un avió per anar a una ciutat del nord d'Espanya a assistir a l'acte.

En Langdon va sortir de sota l'aranya i va continuar pel camí tot mirant una enorme banderola vermella que s'inflava com una vela.

UN VESPRE AMB EDMOND KIRSCH

«De seguretat en si mateix, no n'hi ha faltat mai, a l'Edmond», va pensar en Langdon, divertit.

Feia vint anys, l'Eddie Kirsch havia estat un dels primers alumnes d'en Langdon a la Universitat de Harvard: un noi grenyut i apassionat de la informàtica, amb un interès pels

codis que l'havia portat a assistir al seminari de primer any d'en Langdon: codis, xifres i el llenguatge dels símbols. La sofisticació de l'intel·lecte d'en Kirsch havia impressionat en Langdon enormement, i encara que l'alumne acabés abandonant el món polsegós de la semiòtica per l'enlluernadora perspectiva de la informàtica, ell i en Langdon havien desenvolupat un vincle alumne-professor que els havia mantingut en contacte les dues últimes dècades després de la marxa d'en Kirsch de la universitat.

«Ara l'alumne ha superat el professor», va pensar en Langdon. «Per uns quants anys llum».

Actualment l'Edmond Kirsch era un esperit lliure de fama mundial: informàtic, futuròleg, inventor i emprenedor milionari. Tenia quaranta anys i havia estat l'artífex de la creació d'una sèrie increïble de tecnologies avançades que representaven salts importants en camps tan diversos com la robòtica, la ciència del cervell, la intel·ligència artificial i la nanotecnologia. I les seves prediccions precises sobre futurs descobriments científics havien creat una aura mística al voltant del personatge.

En Langdon sospitava que la destresa misteriosa de l'Edmond a l'hora de pronosticar es fonamentava en un coneixement fabulosament ampli del món. En Langdon recordava que l'Edmond havia estat un bibliòfil insaciable, que llegia tot el que trobava. La passió que tenia pels llibres i la seva capacitat per absorbir-ne el contingut sobrepassaven les de qualsevol altra persona que en Langdon hagués conegut.

Els últims anys, en Kirsch havia viscut sobretot a Espanya, i atribuïa aquesta decisió a l'amor que li havia despertat l'encant d'una època passada del país, l'arquitectura d'avantguarda, els bars peculiars i el clima perfecte.

Una vegada a l'any, quan en Kirsch tornava a Cambridge per parlar al MIT Media Lab, en Langdon quedava amb ell per dinar en algun dels locals de moda de Boston, que en Langdon no coneixia gens. Les seves converses no eren mai

sobre tecnologia; en Kirsch només volia parlar amb ell d'art.

—Ets la meva connexió cultural, Robert —deia sovint en Kirsch, de broma—. Les meves classes particulars amb el solter més entès en art del món!

La broma sobre l'estat civil d'en Langdon era especialment irònica venint d'un company de solteria que denunciava la monogàmia com «una ofensa a l'evolució» i que havia estat fotografiat amb una llarga llista de supermodels al llarg dels anys.

Tenint en compte la reputació d'innovador en informàtica d'en Kirsch, es podria haver tingut la imatge d'un inadaptat obsessionat per la tecnologia. Per contra, s'havia convertit en una icona del pop modern que es movia en cercles de celebritats, anava vestit sempre a l'última moda, escoltava música underground i colleccionava una àmplia varietat d'obres d'art impressionista i modern d'incalculable valor. En Kirsch sovint escrivia a en Langdon per correu electrònic per demanar-li consell sobre alguna peça nova que s'estava plantejant afegir a la seva col·lecció.

«I llavors va i fa tot el contrari del que li dic», va rumiar en Langdon.

Feia un any, en Kirsch havia sorprès en Langdon, i en lloc d'interrogar-lo sobre art, li va preguntar per Déu, un tema estrany per a un ateu declarat. Amb un plat de costelles amb xili al Tiger Mama de Boston al davant, en Kirsch havia preguntat a en Langdon sobre els dogmes de les religions del món, sobretot dels diversos mites sobre la Creació.

En Langdon li va donar una bona perspectiva general de les creences actuals, des de la història del Gènesi compartida pel judaisme, el cristianisme i l'islam, fins al relat hindú de Brahma, el mite babilònic de Marduk i d'altres.

—Tinc curiositat —va preguntar en Langdon després de sortir del restaurant—. Per què un futuròleg com tu està tan

interessat en el passat? Això vol dir que el nostre famós ateu ha trobat Déu, finalment?

L'Edmond va riure de gust.

—Ja t'agradaria! Només vull conèixer la competència, Robert.

En Langdon va somriure. Que típic.

—Home, ciència i religió no són competidors, són dos llenguatges diferents que intenten explicar el mateix. Al món hi ha espai per a tots dos.

Després d'aquella trobada, l'Edmond havia estat gairebé un any sense posar-se en contacte amb ell. I llavors, sense més ni més, feia tres dies, en Langdon havia rebut un sobre de FedEx amb un bitllet d'avió, una reserva d'hotel i una nota manuscrita de l'Edmond per demanar-li que assistís a l'acte d'aquell vespre. Hi deia: «Robert, significaria molt per a mi que tu, més que ningú, poguessis venir. Les idees que em vas transmetre en la nostra última conversa han fet possible aquesta nit».

En Langdon estava intrigat. Res d'aquella conversa semblava ni remotament rellevant per a un acte d'un futuròleg.

El sobre de FedEx també contenia una imatge en blanc i negre de dues cares mirant-se l'una a l'altra. En Kirsch havia escrit un text breu a en Langdon.

Robert: Quan em vegis cara a cara revelaré l'espai buit.

EDMOND

En Langdon va somriure quan va veure la imatge: era una al·lusió enginyosa a un episodi en què ell s'havia vist implicat feia anys. En l'espai buit entre les dues cares es dibuixava la silueta d'una copa o el calze del Graal.

En Langdon, doncs, era davant del museu, amb ganes de saber què estava a punt d'anunciar el seu antic alumne. Una brisa lleugera li va aixecar la cua del frac quan caminava pel passeig a la riba del riu Nerbion, que havia estat l'ànima vital d'una ciutat industrial plena de vida. L'aire feia una mica d'olor de coure.

Mentre en Langdon girava un revolt del camí, es va permetre contemplar el gran i centellejant museu. L'estructura era impossible d'abastar en una sola mirada. Per això els seus ulls es van passejar per tota la superfície de les estranyes formes allargades.

«Aquest edifici no només trenca les normes», va pensar en Langdon. «Les ignora del tot. És un lloc perfecte per a l'Edmond».

El Museu Guggenheim Bilbao semblava una figura sortida d'una al·lucinació alienígena: un collage efervescent de formes metàl·liques bombades que feien l'efecte que es repenjaven les unes en les altres d'una manera gairebé aleatòria. Allargant-se en la distància, la massa caòtica de formes estava embolicada en més de trenta mil planxes de titani que brillaven com escates de peix i donaven a l'estructura una sensació alhora orgànica i extraterrestre, com si un Leviatan futurista hagués sortit de l'aigua per prendre el sol a la riba.

Quan es va presentar l'edifici el 1997, *The New Yorker* va aclamar el seu arquitecte, Frank Gehry, dient que havia dissenyat «una nau de somni fantàstica de formes ondulants en un mantell de titani», mentre que altres crítics d'arreu del món pontificaven: «El millor edifici del nostre temps!», «Genialitat mercurial!», «Una gesta arquitectònica sensacional!».

Des de la inauguració del museu, s'havien construït algunes dotzenes més d'edificis «desconstructivistes»: el Disney

Concert Hall a Los Angeles, el BMW World a Munic, i fins i tot una biblioteca nova a l'*alma mater* d'en Langdon. Cada un d'aquests edificis era una mostra de disseny i construcció no convencional, i tot i així en Langdon dubtava que n'hi hagués cap que pogués competir amb el Guggenheim de Bilbao en l'impacte que produïa.

A mesura que s'hi acostava, a cada pas que feia, la façana de rajola semblava metamorfosar-se i oferir una personalitat nova des de cada angle. La il·lusió més espectacular del museu es va fer visible en aquell moment. Increïblement, des d'aquella perspectiva, la colossal estructura semblava que flotés literalment a l'aigua, a la deriva, en un vast llac d'«infinitat» que llepava els murs exteriors del museu.

En Langdon es va parar un moment a admirar-ne l'efecte i després va anar a travessar el llac pel pont minimalista que unia un cantó i l'altre de l'extensió d'aigua vidriosa. Era encara a la meitat quan un xiuxiueig fort el va sobresaltar. Li sortia de sota els peus. Es va parar de cop just en el moment que un núvol arremolinat de boira va començar a pujar per sota de la passarel·la. El vel espès de boira va ascendir, li va passar per sobre, se'n va anar pel llac cap al museu i va engolir la base de l'estructura sencera.

«L'escultura de boira», va pensar.

Havia llegit sobre l'obra de l'artista japonesa Fujiko Nakaya. L'«escultura» era revolucionària, en el sentit que estava construïda amb l'aire visible, una paret de boira que es materialitzava i es dissipava amb el temps; i com que les brises i les condicions atmosfèriques no eren mai idèntiques un dia i l'endemà, l'escultura era diferent cada vegada que apareixia.

El pont va deixar de xiuxiuejar i en Langdon va veure com la paret de boira es dipositava silenciosament sobre el llac, girant i arrossegant-se com si tingués vida pròpia. L'efecte era alhora eteri i desorientador. En aquell moment tot el museu semblava que flotés sobre l'aigua descansant ingràvidament sobre un núvol: un vaixell fantasma perdut al mar.

Quan anava a continuar, la plàcida superfície de l'aigua es va alterar amb una sèrie de petites erupcions. De sobte, cinc columnes de foc van sortir projectades del llac, retrunyint com motors de coet que perforaven l'aire xop de boira, i van llançar esclats de llum sobre les planxes de titani del museu.

Les preferències arquitectòniques d'en Langdon tendien més a l'estil clàssic de museus com el Louvre o el Prado i, tanmateix, veient la boira i la flama planant sobre el llac, no va poder pensar en un lloc més adient que aquell museu ultramodern per acollir un acte organitzat per un home que estimava l'art i la innovació i que entreveia el futur amb tanta claredat.

Caminant entre la boira, en Langdon es va dirigir a la porta d'entrada del museu: un sinistre forat negre a l'estructura reptiliana. A punt d'arribar al llindar, va tenir la sensació inquietant que entrava a la boca d'un drac.